

[Aksel Møller.]

hånden omtrent alle; de er blot ikke reguleret med de samme portioner — helt undtaget selvpensionister, de er skubbet helt ud, hvor der er gråd og tænders gnidsel. Men hvis det er regeringens opfattelse, at det kun er et fåtal, som ser sin indkomst reguleret med pristallet, så er det en helt forkert opfattelse, for regulatoren er der i det øjeblik, lønningerne er steget; avancerne retter sig derefter, priserne nedfælder sig derefter, organisation efter organisation gennemtvinger en tilsvarende forøgelse af deres salærer, indkomsterne forøges i det hele taget. Så gennemorganiseret som det danske samfund er, må man da ikke længere tro, at det er muligt, at en indkomststigning for en del af befolkningen ikke meget, meget hurtigt vil få en tilsvarende indflydelse på alle andre dele — undtagen selvpensionisterne.

Det var det, jeg havde håbet at den højtærede statsminister ville gå ind på i dag i sit svar til mig. For når man forstår denne sammenhæng, forstår man også, hvor uhyre nødvendigt det er, at man fører en politik ad den vej, jeg har anbefalet, og som altså over en nedsættelse af leveomkostninger, skatter og afgifter standser eller i alt fald hemmer stigningen i pristallet og dermed en fortsættelse af inflationen, og at man samtidig finder besparelser til at dække den manko, der derved kan opstå på statsregnskabet.

Den højtærede minister var inde på, at man allerede i fuld udstrækning sparede på anlægsarbejderne. Jeg forstår udmærket vel og anerkender, at man gør det, jeg ved jo også, at man gør det; men jeg ved tillige, at der er en række anlægsarbejder, som man endnu ikke har kunnet spare på, vel fordi man i visse kredse viger tilbage for de savn, som det ville føre til for andre. Men jeg tror ikke, der kan laves besparelspolitik i dette land, uden at det går ud over nogen. I alt fald, hvis jeg kunne det, skulle jeg ikke stå her, men i et cirkustelt som tryllekunstner. Hvis vi et år f. eks. udsætter vejbygningsprogrammet — for at nævne et område, der virkelig betyder noget i landets økonomi — så er det klart, at det går ud over nogen. Det er imidlertid med besparelser på dette område som med alle andre besparelser, at vil man ikke tage det savn, som kan opstå derved, så kommer vi ikke igennem.

Er den høje regering nu helt opmærksom på, hvor nødvendigt det er at holde igen på anlægsarbejder? Sommetider får man ligesom en anelse om, at det er den ikke. Må jeg henlede den høje regerings opmærksomhed på skoleinspektørboligen i Odense. Ja, det er en bagatel, men en bagatel her og en bagatel der bliver tilsammen en sum. Undervisningsministeriet har, efter hvad der har været fremme offentligt, pålagt Odense kommune at sørge for, at der bygges en skoleinspektørbolig til en ny skole. Odense kommune har enstemmigt afvist dette krav, idet man finder, det er urimeligt i en tid som den, vi lever i. Må jeg spørge den højtærede statsminister, om han ikke i den sags anledning har et og andet at indskærpe sin undervisningsminister?

Han kan måske derved give en retningslinie for ministeriets almindelige administration af anlægsudgifter. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]): Er der flere gode eksempler? Nej, den højtærede statsminister kan i øjeblikket sammen med mig roligt gå videre i teksten.

Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger om, at finansministeren forbereder lempeligere skatteregler for selvpensionister. Jeg takker for dette tilsagn, og mit parti vil med megen interesse afvente, hvad disse regler går ud på. Men jeg vil gerne have lov at sige, at dette betyder altså, at regeringen forsåvidt principielt er klar til i den kommende skatte-lovgivning at indføre sådanne bestemmelser, som, uanset at skattereformløslaget ikke er færdigbehandlet, kan være af betydning for de vanskeligheder, landet nu er i. Det er for mig en beroligelse; det vil lette vejen, forekommer det mig, til den forhandling om skatteproblemer, som det konservative folkeparti vil give anledning til i det fortsatte arbejde i tinget.

Jeg beklager, at den højtærede statsminister var tavs på så mange områder. Jeg fik ikke noget svar på de spørgsmål, jeg havde rejst om tekstilindustriens stilling, om toldproblemerne, om deponeringsproblemerne, om tekstilomsætningsafgifternes fremtidige form og om, hvorledes man ville forholde sig med disse omsætningsafgifter til sin tid ved lovens udløb eller ved overgang fra engrosledet til detailledet. Jeg håber, at tavsheden betyder, at man endnu